

endstønt den der kom paa den vanffeligste Maade, for saa vidt som Stytemet blev indført ved en Tvangsforsanstaltning.

I 1888 blev der saa, som sagt, for anden Gang forelagt et Lovforslag, der næsten var det samme som det, der foreligger nu. Det blev forelagt i Folketinget, og der gennemgik det en meget gunstig Behandling, blev vel modtaget og vel behandlet og kom ogsaa til Landstinget i en temmelig usforandret Form. Landstinget viste sig i Princippet modtageligt for det, og Sagen vilde ganske sikkert være bleven gennemført den Gang, hvis der ikke havde været Uoverensstemmelse paa et enkelt Punkt, idet Regeringen holdt paa og deri fandt Støtte i Landstinget, at Justeringen skulde gennemføres ved kongelig Anordning, hvorimod Folketinget holdt paa, at den skulde gennemføres ved særlig Lov, hvorved Sagen jo vilde udsættes for ikke at blive udført i samme Øjeblik. Tidspunktet, da Sagen kom i Landstinget, var ogsaa meget sent, det var i Marts Maaned, og dette har vel ogsaa voldt nogen Vanffelighed. Nok er det, Sagen strandede ogsaa den Gang, stont man kom hinanden ganske overordentlig nær. — Saa blev Lovforslaget for tredje Gang forelagt i Samlingen 1890—91 her i Landstinget og blev her mødt med al Venffelighed, i alle Tilfælde i Formen. Men det var den Gang et uheldigt Øjeblik, idet man var kommen ind paa Forligsforhandlingen, og det trykkede en Part af dette Ting. Det gav sig Udtryk i en Udtalelse fra et æret Medlem, som maa siges at være eller i alt Fald var en Leder af den bedre Halvdel . . . (Munterhed) . . . jeg mener dermed den større Halvdel af Oppositionen her i Tinget. Ja, det ærede Medlem (B. G. C. Jensen), som talte under den forrige Sags Behandling, gav en Retteelse til bedste af det Udtryk „en større“ og „en mindre Halvdel“, jeg gif derfor af Vejen for Udtrykket „en større Halvdel“ og kom til at bruge Udtrykket „den bedre Halvdel“ i Stedet. Dermed skal ikke være sagt noget til Forklejnelse af den anden Halvdel af Oppositionen her i Tinget; efter Folketingsvalget af 9de April dette Aar kan jeg maaste endogaa anerkende, at det er den bedre Halvdel, den er i alt Fald nu i Folketinget den større Halvdel. — Forslaget mødte, som sagt, en meget god Modtagelse her i Tinget og søgtes gennemført saa at sige usforandret. Men der var altsaa den tidligere berørte Uoverensstemmelse; man var fra den Side, som jeg ikke er Meningsfælle af, til Gyns at udsætte denne Slags Reformen indtil det Tidspunkt, da man havde gennemført de Forslag, man ansaa for særlig

gunstige og særlig kære for Befolkningen, thi saa mente man, at en saadan lille bitter Pille, som dette Lovforslag ogsaa kunde gaa ned. Man har da med andre Ord den Gang netop udsat Sagens Gennemførelse til dette Øjeblik. Nu staa vi jo i den Stilling, at vi have gennemført disse for Befolkningen overordentlig gunstige og kære Forslag i Række, og nu maa da det Øjeblik være kommet, da man kan gennemføre en saadan Sag som denne, der ganske vist volder en Del praktiske Vanffeligheder ude i Befolkningen og derfor kan være en Del af Befolkningen mindre kære.

Naar jeg skal udtale mig om Lovforslagets Nytte, maa jeg sige, at den iøjnefaldende Nytte ved Gennemførelsen af Decimalsstytemet for Maal og Vægt maa være i den Grad anerkendt, at det ikke kan rejsses Indvending derimod. Denne — om jeg saa maa sige — nationale Side i Modstætning til den internationale Side, jeg straks skal komme til, mener jeg ligger saa lige for, at jeg ikke behøver at stænke den stor Omtale. At det vil være en Rettelse i al Regning, en Simplificering af alt Stytem i disse Forhold, det lyser lige i Øjnene. — Den internationale Side af Sagen, den, som fremkommer ved Forbindelsen med andre Nationer, er maaste ikke mindre iøjnefaldende, men den stænker man mindre Opmærksomhed fra den Side af dette Ting, der i ganske særlig Grad ser paa den store Befolknings Interesse, det store Tals Interesse og fødte Modstand mod en saadan Reform, og den vil jeg gerne dvæle ved, et eneste Øjeblik. Dette, at vi med Vethed modtage Impulser fra de andre Lande, at vi med Vethed forstaa, hvad der meddeles i Blade og Tidsskrifter, i Litteraturen i det hele taget, fordi de Talsforrelser, der forekomme, og forekomme i Ual, paa Maals og Vægts Omraade, ere os forud bekendte, naar de ere i Overensstemmelse med det Stytem for Maal og Vægt, som vi selv have, mener jeg, er en saadan praktisk Binding, at man ikke noksom kan glæde sig til den. Og den særlige Binding, der ved at indføre Stytemet hos os fremkommer paa Videnskabens Omraade, paa næsten alle Videnskabens Omraader, i Matematik, i Fysik, i Geografi, i Statistik, ja paa mange andre vidensfabelige Omraader, derved, at man let kommer til alle de Meddelelser, alle de Talopgavelser, alle de Maal, Rum- og Vægtforhold, der findes deri, kan der jo ikke noksom peges paa. — Jeg tror derfor fuldt ud at kunne forsvare at tilraade det ærede Ting med saa ringe Forandringer som muligt at vedtage det Lovforslag, som her foreligger, idet jeg